

DANIEL
SILVA
DE
INSIDE JOB

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *An Inside Job*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Milan Božić / HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Marco Grob
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1869 0
ISBN 978 94 027 7594 5 (e-book)
NUR 330
Eerste druk november 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

SAN POLO

De rechte houten stoelen in het voorvertrek van *dottorressa* Saviano waren echte martelwerktuigen. Chiara kon, ongeacht wat ze probeerde, geen houding vinden waarin ze ook maar een moment comfortabel zat. Op dit moment hield ze zich rechtop als een danseres, met haar handen gevouwen op haar knieën en haar voeten netjes bij elkaar op de versleten houten vloer. De secretaresse van de *dottorressa* had al een paar keer bewonderend naar haar stijlvolle pumps gekeken – en trouwens ook naar haar stijlvolle echtgenoot. Ze was eraan gewend dat vrouwen naar Gabriel staarden; hij was nog altijd onwaarschijnlijk knap. Bovendien was hij een van de beste kunstrestauratoren ter wereld, wat hem tot zijn ergernis enige lokale bekendheid had opgeleverd. Chiara stond aan het hoofd van het restauratiebedrijf dat hem in dienst had. Of ze dat nu wilden of niet, ze waren een van de belangrijkste echtparen van Venetië.

Ze hadden een jonge tweeling: een jongen die vernoemd was naar de schilder Rafaël en een meisje dat Irene heette. Dit stel zat op een openbare *scuola primaria*, een paar minuten lopen van het gezinsappartement, met uitzicht op het Canal Grande. Dottorressa Elenora Saviano, het schoolhoofd, had Chiara gevraagd die middag om twee uur op haar kantoor langs te komen om iets te bespreken van het hoogste belang, al had ze over de *telefonino* niet willen zeggen wat. Wel had de *dottorressa* erop aangedrongen dat Gabriel ook

bij het gesprek aanwezig zou zijn, zonder te vertellen waarom. De boodschap was duidelijk: het ging om een ernstige kwestie. Chiara vermoedde dat ze wel wist wie de boosdoener was.

De secretaresse wierp opnieuw een blik op Gabriel, die deed alsof hij het niet zag. Hij scrolde door de nieuwsberichten op zijn nieuwe iPhone, een vervanging van het toestel dat bij een recent bezoek aan Zuidwest-Engeland beschadigd was geraakt. Zijn stoel was identiek aan die van Chiara, en toch leek hij het toonbeeld van tevredenheid.

‘Wat is je geheim?’ vroeg ze.

‘Ik sta de hele dag voor schilderijen. Dit is een prettige afwisseling.’

‘En je rug dan?’

‘Voordat ik wegging heb ik een paar van mijn kleine groene vriendjes ingenomen.’

Chiara draaide haar hoofd naar het enige raam in het voorvertrek. Dat keek uit op de centrale binnenplaats van de school, die er verlaten en schaduwrijk bij lag. Er stond een klimtoestel en er was wat ruimte voor balspellen, maar verder werden de kinderen tijdens de pauzes aan hun lot overgelaten. Zo ging dat met kinderen in Venetië. Ze speelden in de *calle* of op het *campo* en gingen daarna naar de *pasticceria* voor iets lekkers. Chiara, geboren en getogen in Venetië, was nooit op het idee gekomen dat het ook anders kon. Als kind hield ze al zielsveel van haar betoverende stad, met de kanalen en bruggen en eeuwenoude kerken vol kunst. Af en toe ging ze naar de Giardini Pubblici om wat rust te vinden, maar meestal bestond haar contact met de flora uit de zes bomen op het Campo di Ghetto Nuovo, het grote plein in Cannaregio waar haar voorouders al eeuwenlang hadden gewoond.

Ze bracht haar telefoon tot leven en keek discreet hoe laat het was. Toch zag de alerte secretaresse het.

‘Het zal vast niet lang meer duren, signora Zolli.’

‘We hadden om –’

De telefoon van de secretaresse ging over voordat Chiara haar zin

kon afmaken. Het leek erop dat de dottoressa hen nu wilde ontvangen. Slechts een kwartier later dan beloofd.

De dottoressa begroette hen met de plechtigheid van een doge, gezeten achter haar bureau. Ze was een kleine vrouw van een jaar of vijftig, met het postuur van een wijnvat. Haar haren waren strak naar haar achterhoofd getrokken. Vanachter haar grote bril keken twee onbewogen ogen hen strak aan.

Die ogen bleven als eerste op Gabriel rusten. 'Is het waar, signore Allon?'

'Is wát waar, dottoressa Saviano?'

'Dat u opdracht hebt gekregen om het werk van Titiaan in de Santa Maria della Salute te restaureren?'

Het schilderij, *De nederdaling van de Heilige Geest*, hing boven een van de kapellen van de basiliek. Tiepolo Restauratie, onder de bekwame leiding van Chiara, had het contract gekregen om het doek te reinigen – onder voorwaarde dat de werkzaamheden zouden worden uitgevoerd door niemand minder dan de gerenommeerde directeur van de afdeling Schilderijen. In *Il Gazzettino* had vorige week een artikel gestaan dat het nieuws bevestigde. Natuurlijk was het waar, dacht Chiara. Iedereen in Venetië wist dat het waar was.

Gabriels antwoord was diplomatieker. 'Ik ben er gisteren aan begonnen, ja.'

'Is het uw eerste Titiaan?'

Chiara telde langzaam tot tien terwijl haar echtgenoot, met bewonderenswaardige kalmte, uitlegde dat hij al meerdere schilderijen van Titiaan en diens atelier had gerestaureerd. Hij had daaraan kunnen toevoegen dat hij ook de altaarstukken van Bellini in San Zaccaria en San Giovanni Grisostomo had gerestaureerd, een Veronese in San Sebastiano en een Tintoretto in dell'Orte. En dan was er natuurlijk nog Caravaggio's magistrale *De graflegging van Christus*, een van de vele schilderijen die hij in het geheim had schoongemaakt voor de Vaticaanse Musea. Een oude vriend van hem was inmiddels het hoofd van de rooms-katholieke kerk. Niet geheel verrassend liet Gabriel ook dat onbenoemd.

‘Zou ik u om een kleine gunst mogen vragen?’ vroeg de dottoressa.

‘Hoe klein?’

‘Ik vroeg me af of u bereid zou zijn de kinderen te laten zien hoe u een schilderij restaureert. We blijven niet lang. Een uurtje, hooguit twee.’

Gabriel wierp Chiara een hulpzoekende blik toe.

‘Het spijt me, dottoressa Saviano, maar mijn man laat nooit iemand toekijken terwijl hij werkt.’

‘En waarom niet, signore Allon?’

Wederom was Chiara degene die antwoord gaf. ‘Hij vindt dat de grote kunstenaars van de Venetiaanse renaissance recht hebben op de best mogelijke presentatie van hun werk. Hij is er tegen om schilderijen in beschadigde staat aan het publiek te tonen.’

‘Want hij wil de illusie niet verstoren?’

Chiara trok haar wenkbrauwen samen. ‘Dit is vast niet de reden dat u ons hier hebt laten komen.’

‘Was het maar zo.’

Op het bureau van dottoressa Saviano lagen kopieën van de dossiers van de kinderen. Het dossier van Raphael schoof ze terzijde: de jongen was een wiskundig wonderkind en kreeg inmiddels les van een privéleraar aan de universiteit. Wel sloeg ze het dossier van Irene open. Chiara bereidde zich voor op het ergste.

‘Uw dochter is een buitengewoon kind, signora Zolli. Ik ben zeer onder de indruk van haar prestaties, om nog maar te zwijgen van de snelheid waarmee ze zich heeft aangepast.’

Chiara trok een wenkbrauw op.

‘Ik bedoelde alleen maar dat Irene nog niet zo lang in Venetië is.’

‘Maar haar moeder wel. De familie Zolli woont hier al sinds de vijftiende eeuw.’

‘Toch zijn uw kinderen in het buitenland geboren.’

‘Ze zijn net zo Italiaans als hun klasgenoten.’

De dottoressa slaakte een zucht. Ze zaten op een dood spoor.

‘Misschien moeten we even opnieuw beginnen.’

‘Graag. Wat is het probleem?’

‘Irene is een geboren leider. Zelfs de oudere kinderen kijken tegen haar op. Maar ik ben bang dat ze nogal uitgesproken politieke opvattingen heeft voor iemand van haar leeftijd.’

‘Sinds wanneer is het hebben van een mening een probleem?’

Dottoressa Saviano haalde een los vel papier uit Irenes dossier. ‘Kopieën hiervan zijn drie dagen geleden overal op school opgehangen. We hebben reden om aan te nemen dat Irene daarvoor verantwoordelijk is.’

‘Wat is het?’

‘Kijkt u zelf maar,’ zei dottoressa Saviano, en ze overhandigde het papier. Het was een oproep tot een eendaagse scholierenstaking, uit protest tegen het uitblijven van overheidsmaatregelen tegen klimaatverandering. ‘Ik moet toegeven: het is bijzonder goed geschreven voor iemand van haar leeftijd. Misschien hebt u haar geholpen met het opstellen ervan?’

‘Ik niet.’

‘Heeft Irene thuis een computer?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Misschien moet u die wat beter in de gaten houden.’

Chiara gaf het document aan Gabriel. Hij glimlachte toen hij het las.

‘U vindt het grappig, signore Allon?’

‘Heel grappig.’

‘Ik niet. Integendeel. Uw dochter heeft er blijkbaar in haar eentje voor gezorgd dat bijna de hele school van plan is om volgende week woensdag de lessen te boycotten. Ze willen door alle zes de *sestieri* trekken en een manifestatie houden op de Piazza San Marco.’

‘Wat is daar mis mee? Het zou zelfs iets positiefs kunnen opleveren. Jongeren hebben het recht om zich zorgen te maken over hun toekomst.’

‘De huidige regering ziet dat anders. Volgens de minister van Onderwijs is klimaatverandering een hoax van links.’

‘Dat hoor je tegenwoordig wel meer.’

‘Als de staking doorgaat, zijn de gevolgen niet te overzien.’

‘Voor wie?’

‘Voor uw dochter, om te beginnen.’

Gabriel gaf het papier terug. ‘En wat als we een elegante oplossing voor het probleem kunnen vinden?’

‘Wat had u in gedachten?’

‘Ik onderhandel liever niet met mezelf.’

‘Daarin verschillen we dan van mening, u en ik.’

‘O ja?’

De dottoressa glimlachte. ‘Ik onderhandel nooit.’

Gabriels openingsbod was dat de protestmars op een zaterdag zou plaatsvinden in plaats van op een doordeweekse dag, dat de lessen niet verstoord zouden worden, dat er geen nieuwe flyers op school zouden worden verspreid, en dat geen van de deelnemers – ook de organisator niet – zou worden bestraft. In ruil daarvoor zou de vader van de organisator toestaan dat een kleine afvaardiging van leerlingen mocht toekijken hoe hij een van de belangrijkste restauraties uitvoerde die Venetië in jaren had gezien.

‘Die afvaardiging,’ zei dottoressa Saviano, ‘bestaat dan uit de hele scuola primaria.’

‘Dat is uitgesloten.’

‘En het bezoek duurt twee uur, zodat u eerst een korte les over de renaissance in Venetië kunt geven, voordat u aan uw demonstratie begint.’

Gabriel zuchtte. ‘Afgesproken.’

‘Nog niet helemaal.’

‘Wat dan?’

‘Een aantal van onze leerlingen blijkt over artistiek talent te beschikken. Ik heb het idee dat ze met de juiste begeleiding...’

Chiara wilde protesteren, maar Gabriel legde een hand op haar onderarm. ‘Niets liever. Wanneer kunnen we beginnen?’

‘Dat laat ik aan u over, signore Allon.’ De dottoressa stopte de flyer terug in Irenes schooldossier, maar besloot na enig nadenken

om het papier toch in de prullenbak te gooien. 'Ik weet dat u het druk hebt.'

Chiara glimlachte beleefd bij het afscheid, maar toen ze eenmaal weer buiten stonden liep ze ziedend achter Gabriel aan de straat op.

'Die vrouw is werkelijk niet te geloven.'

'Ze was een geduchte tegenstander, dat moet ik toegeven.'

'Ze is een chanteur. En jij hebt je – om volstrekt onverklaarbare redenen – zonder slag of stoot gewonnen gegeven.'

'Mijn waanzin had een reden.'

'Je wilde op die manier je dochter beschermen?'

'Ik denk het wel.'

'Waanzin is het juiste woord,' mompelde Chiara.

'Ze is temperamentvol. Dat is iets anders.'

Er resteerden nog dertig minuten tot het eind van de schooldag, dus liepen ze naar Bar Dogale op het Campo dei Frari en bestelden koffie. De barman schonk voor Gabriel ook *un'ombra* in, een klein glas witte wijn. Chiara wilde er ook een.

'Wat moeten we met haar aan?' vroeg ze.

'Met de dottoressa?'

'Met je dochter.'

'Elk moment met haar koesteren.'

'Jij hebt makkelijk praten.'

'Wat bedoel je?'

'Dat Irene jou vakkundig om haar vinger heeft gewonden. En dat jij haar, ondanks al haar streken, nog nooit hebt aangepakt.'

'Waarom zou ik dat doen?'

'Zeg eens eerlijk, Gabriel. Vind jij je dochter een normaal kind?'

'Natuurlijk niet. Maar haar broer ook niet.'

'En haar vader al helemaal niet,' voegde Chiara daar zacht aan toe.

'Laten we hopen dat dottoressa Saviano daar niet achter komt. Dan bedenkt ze zich misschien alsnog en wil ze me niet meer hebben als deeltijddocent kunst.'

'Ben je helemaal gek geworden?'

‘Het is iets wat ik al lang graag wil.’

‘Lesgeven?’

Gabriel knikte.

‘Waarom dan niet aan de universiteit?’

‘Daar nemen ze me niet aan. Anders dan jij heb ik geen indrukwekkend diploma van een gerenommeerde universiteit.’

In werkelijkheid had Gabriel zelfs helemaal geen diploma; hij had zijn kunststudie afgebroken om een geheime wraakmissie uit te voeren voor de inlichtingendienst van zijn land. Chiara had na haar promotie aan de universiteit van Padua eveneens gewerkt voor die dienst.

‘Misschien moet ik mezelf maar wat vaker dottoressa Zolli noemen,’ zei ze.

‘Klinkt best chic.’

‘Maar hoe zullen je leerlingen jou aanspreken?’

‘Signore Allon, lijkt me.’

‘En maestro Allon?’

‘Zie je het voor je?’

‘Zeker. Je lijkt er met de dag meer op.’ Chiara haalde haar wijsvinger door Gabriels zilvergrijze haar. Toen draaide ze zich naar de barman. ‘Vind jij ook niet, Paolo?’

‘Zonder meer, dottoressa Zolli. Ik zal hem vanaf vandaag niet anders meer noemen.’ Hij knipoogde naar Gabriel. ‘Nog een glaasje wijn, maestro?’

‘Uitstekend idee. En ook eentje voor dottoressa Zolli.’

‘Dat kan ik echt niet maken,’ protesteerde Chiara.

‘Ik moet de maestro gehoorzamen,’ zei de barman, en hij zette twee nieuwe glazen wijn op de bar.

Chiara schoof het hare naar Gabriel toe. ‘Heb je al bedacht wat jij tegen je dochter gaat zeggen?’

‘Ik heb bedacht dat ik dat aan jouw bekwaamheid ga overlaten.’

‘Niet deze keer, lieverd. Jij bent aan de beurt.’

‘Zal ik haar op haar kop geven?’

‘Je legt haar uit dat het fout was, wat ze gedaan heeft. En daarna

stel je voor dat ze een andere hobby zoekt. Haar moeder wordt er doodmoe van dat haar dochter de wereld wil redden van de komende klimaatramp.'

Gabriel keek naar de barman. 'Wat denk jij, Paolo? Moet ik mijn dochter straffen omdat ze een klimaatmars heeft georganiseerd?'

'Alsjeblieft niet, maestro Allon. Irene is een voorbeeldig kind. Misschien wel het voorbeeldigste kind van het hele sestiere San Polo.'

'Dat is dan meteen beslist.'

Gabriel legde wat papiergeld op de bar en liep met Chiara terug naar school. De eerste kinderen stroomden net naar buiten toen ze aankwamen. Zoals altijd verschenen Irene en Raphael tegelijk. Ze keken verbaasd toen ze zagen dat hun beide ouders hen opwachten. Irene, een bijzonder opmerkelijk kind, pakte instinctief Gabriels hand, niet die van haar moeder.

'Weet je waarom we hier zijn?' vroeg hij, terwijl ze de Calle dei Saoneri op liepen.

Het meisje knikte, en begon toen te huilen. Gabriel keek hulpeloos naar Chiara. Die liet hem met een draaiende beweging van haar hand in de lucht weten dat hij nu moest doorpakken.

'Wat dacht je wel niet?' vroeg hij.

'Ik dacht dat dit het juiste was om te doen.'

'Dat is allemaal mooi en aardig, maar je hebt het op de verkeerde manier aangepakt.'

'Hoezo dan?'

'Om te beginnen: die flyer. Een enorme vergissing.' Gabriel veegde de tranen van haar gezicht. 'Je moet je tegenstander nooit laten weten wat je van plan bent.'

DORSODURO

Het kwam in de zomer van 1630 overgewaaid uit Milaan, dat ver-geefs geprobeerd had de verspreiding ervan in te dammen. De Re-publiek Venetië, met de drukke haven en de vochtige lucht, was zoals al vaker in het verleden een gewillige gastheer. De vlooiën doodden eerst de ratten, daarna de mensen. Alleen al tussen sep-tember en december stierven bijna eenentwintigduizend mensen. Toen het eindelijk ophield was een derde van de bevolking verdwe-nen. De doge en de Raad van Tien beseften het toen nog niet, maar Venetië zou nooit meer hetzelfde zijn.

Toen de pest nog volop woedde, besloot de Venetiaanse Senaat dat er op de Punta della Dogana in de wijk Dorsoduro een nieuwe basiliek moest verrijzen. Die zou worden gewijd aan de Heilige Maagd Maria en de senatoren en de doge zouden daar elk jaar op haar feestdag – de herdenking van haar verschijning in de tempel van Jeruzalem – samenkomen, nadat ze via een pontonbrug het Canal Grande waren overgestoken.

Gabriel arriveerde de volgende ochtend vroeg bij de basiliek, veel minder opvallend – met de *vaporetto* lijn 1. Hij liep over de verlaten kade naar een zelden gebruikte zijingang, bekroond met een stenen Venetiaanse leeuw. Na twee kloppen op de zware houten deur ver-scheen een oude priester in een zwarte soutane.

‘Buongiorno, signore Allon. Hoe gaat het vandaag met u?’

‘Niet best, ben ik bang.’

‘Bent u verkouden?’

‘Nee, pater Giovanni. Mijn vrouw is boos op me.’

‘Alwéér?’ De priester slaakte een berustende zucht. ‘Wat hebt u nu weer gedaan, mijn zoon?’

‘Het is inmiddels een opeenstapeling, pater. Vergeving zit er dus niet in.’

‘Misschien moet ik eens met haar praten.’

‘Ik zou dat maar laten zitten, als ik u was. De kans is groot dat het alles alleen maar erger maakt.’

De oude priester begeleidde Gabriel naar het schemerige binnenste van de basiliek. Acht kapellen vormden een ring om het hoge, achthoekige middenschip. Eén ervan werd aan het zicht onttrokken door ingepakte steigers.

‘Ik laat u aan het werk,’ zei de priester, en hij verdween in het halfdonker.

Gabriel glipte door een opening in het zeildoek en klom naar het werkplatform boven op de steiger. Op dit moment bestond zijn uitrusting alleen uit een fles zorgvuldig samengestelde oplosvloeistof, een pak houten staafjes en vier zakken watten – volgens zijn inschatting was dat genoeg om het vuile vernis van ongeveer de helft van het enorme doek te verwijderen. Hij had aan de Venetiaanse cultuurautoriteiten een planning van drie maanden opgegeven, en nog eens drie maanden voor het benodigde retoucheerwerk. Misschien zou hij de restauratie sneller kunnen uitvoeren als de basiliek – een van de belangrijkste toeristische trekpleisters van Venetië – tijdens de werkzaamheden niet open zou blijven. Om diverse redenen werkte Gabriel liever niet onder zulke omstandigheden.

Hij deed twee halogeonlampen aan, die fel wit licht op het schilderij wierpen, en wikkelde een dot watten om het uiteinde van een staafje. Meestal luisterde hij naar opera of klassieke muziek terwijl hij werkte – op een oude draagbare cd-speler, zijn trouwe metgezel bij talloze eerdere restauraties –, maar daar was in de huidige opzet

geen sprake van. Hij doopte het eerste wattenstaafje in de oplosvloeistof en draaide het voorzichtig over de vleugel van de stralend witte duif aan de bovenkant van het doek. Het vuile vernis loste onmiddellijk op en onthulde Titiaans meesterlijke penseelstreken.

‘Buongiorno, signore Vecellio,’ fluisterde Gabriel. ‘En hoe gaat het vanmorgen met u? Niet best? Wat spijt me dat te horen. Is uw vrouw het probleem, of heeft uw kind de woede van de doge op de hals gehaald door een mars te organiseren tegen het verbranden van fossiele brandstoffen? Wat fossiele brandstoffen zijn? Daar komen we een andere keer op terug, oude vriend. Dat is een lang verhaal.’

Gabriel gooide het vervuilde staafje weg en maakte een nieuw exemplaar. Hij ging helemaal op in het vertrouwde ritme van zijn werk – *dopen, draaien, weggooien... dopen, draaien, weggooien* – en om negen uur, toen de deuren van de basiliek opengingen, had hij een rechthoek van ongeveer twintig bij dertig centimeter schoon gekregen. Al snel hoorde hij het piepen en schuifelen van schoenen over de marmeren vloer, en tegen tien klonk het voortdurende gebabbel van toeristen in allerlei talen. Hij hield het vol tot halfelf, toen zette hij de lampen uit en daalde het steigerwerk af. Net toen hij vanachter het zeildoek tevoorschijn kwam, probeerde een vrouw met een Brits accent een gesprek aan te knopen. Hij deed alsof hij haar taal niet sprak en liep met een verontschuldigende glimlach naar de andere kant van het middenschip.

Buiten, op de trappen van de basiliek, ademde hij de eerste koele, droge lucht van het seizoen in. Aan de overkant van het Canal Grande, verscholen tussen de luxueuze boetieks aan de Calle Larga XXII Marzo, bevond zich het kantoor van Tiepolo Restauratie. Hij belde de algemeen directeur van het bedrijf en vroeg of ze tijd had voor een kop koffie.

‘Sorry, lieverd, ik ben bezet.’

‘Voor hoelang?’

‘Voor de nabije toekomst.’

‘En als ik je erom smee?’

‘Dan wil ik later misschien wel iets met je drinken.’

Gabriel nam de houten brug over de Rio della Salute en liep naar Caffè Poggi, een charmant barretje in de buurt van de Accademia. Het was pas zijn tweede bezoek, maar de eigenaar begroette hem alsof hij er al jaren elke ochtend over de vloer kwam. Ze wisselden wat beleefdheden en enkele opmerkingen over de toestand in de wereld uit, terwijl Gabriel twee koppen koffie dronk en een cornetto met amandelspijs naar binnen werkte.

‘Hoe gaat het met de Titiaan?’ vroeg de eigenaar opeens.

‘Hoe weet u dat?’

De eigenaar wees naar het rek met Italiaanse kranten. ‘Ik heb het in *Il Gazzettino* gelezen, signore Allon.’

‘Het gaat prima met de Titiaan.’

‘Zien we u morgen weer?’

‘Dat denk ik wel,’ zei Gabriel, en hij ging weer naar buiten.

Hij wandelde op zijn gemak terug naar de basiliek, waar inmiddels een rij toeristen stond tot buiten op straat. Het was de drukste tijd van de dag. Gelukkig zouden de deuren om twaalf uur sluiten en tot drie uur gesloten blijven, zodat Gabriel de kerk dan voor zichzelf had. Hij besloot zijn terugkeer met een paar minuten uit te stellen: beter even wachten dan de storende drukte te moeten trotseren.

Hij liep verder over de *fondamenta* tot aan het uitkijkpunt op de punt van de Punta della Dogana. Een halve kilometer verderop, achter een vlakte van glinsterend water, lag de schitterende San Giorgio Maggiore. Zelfs Gabriel, een doorgewinterde Venetiaan, kreeg daar nooit genoeg van.

Een paar minuten had hij het uitzicht voor zichzelf. Toen verschenen er twee toeristen – Amerikanen, waarschijnlijk pasgetrouwd – die hem vroegen een foto van hen te maken. Hij zette hen in beeld met de San Giorgio Maggiore op de achtergrond en maakte de foto. De vrouw stond links, haar man rechts. Gabriel vond het een geslaagde foto, al werd het beeld een beetje ontsierd door een donkere vlek die op het water dreef ter hoogte van de rechterschouder van de man.

Hij stelde de camera opnieuw scherp, tikte op de sluiters en gaf de telefoon terug. De jonge Amerikanen bleven nog even en gingen daarna weer verder. Eenmaal weer alleen speurde Gabriel het wateroppervlak van de *laguna* af naar wat hij daarnet gezien had. De donkere vlek – wat die ook mocht zijn geweest – was verdwenen.

Er lag een watertaxi te wachten aan de kade bij de basiliek. Gabriel vertelde de schipper wat hij had gezien in de laguna, en de man – die dagelijks veertien uur over de Venetiaanse wateren rondvoer – verzekerde hem dat het waarschijnlijk niets was.

Gabriel gaf hem honderd euro. ‘Waarom gaan we niet even kijken, gewoon voor de zekerheid?’

‘Zoals u wilt, *signore*. Het is uw geld.’

Gabriel bleef naast de schipper staan toen die het vaartuig van de kade wegstuurde, in de richting van San Giorgio Maggiore. ‘Hier,’ zei hij na een paar minuten. ‘Hier heb ik het gezien.’

‘Ik zie niks, *signore*.’

‘Zet de motor eens in zijn vrij.’

De schipper fronste zijn voorhoofd, maar deed wat Gabriel vroeg. De houten boot kwam glijdend tot stilstand. De schipper speurde aan stuurboord, Gabriel aan bakboord. Nergens was een spoor te zien van het object. Gabriel liep door de passagierscabine naar het achterdek.

‘Daar!’ riep hij. ‘Daar is het!’

Zo’n dertig meter achter de boot was het weer opgedoken. Gabriel voegde zich weer bij de schipper, die de motor opnieuw in gang zette en langzaam keerde. Maar het object, dat net nog zichtbaar was, was al weer verdwenen.

‘Waarschijnlijk gewoon een plastic vuilniszak, *signore*. De laguna ligt er vol mee.’

‘Hebt u een haak aan boord?’

Het was een uitschuifbaar model van vier meter lang, met een kunststof haak die het hout van de boot niet beschadigde. Gabriel tastte ermee in het water aan bakboord tot hij iets raakte wat zwaar

en doorweekt was. Na een paar mislukte pogingen kreeg hij het object te pakken en hij trok het voorzichtig omhoog. De schipper greep naar de microfoon van zijn marifoon toen er een menselijk lichaam opdook – gezwollen en deels in staat van ontbinding.

‘Laat maar,’ zei Gabriel, die zijn telefoon uit zijn zak haalde. ‘Ik regel alles.’